వస్తాను నేస్తం...

శ్రీధర

విభిన్నతరహా ప్రేమ కథ ..యువతరం నడవడికకి అద్దం పట్టే ధారావాహిక నవల

ఇరవై నెలలుగా కొనసాగుతున్న ఈ సీరియల్ చివరి భాగం ఇదిగో..!

"ఈ జీవితం కొందరికి వరం. కొందరికి శాపం. కొందరికి కల. ఇంకొందరికి వల. నాకు మాత్రం అదో పెద్ద అల. ఉత్తుంగ తరంగం ఎటు నెట్టుకుపోతే, అటు కొట్టుకు పోవటం మినహా నేను చేయగలిగిందేమీ లేకపోయింది....."

ఆమె ఏం చెబుతుందోనని ఆసక్తిగా వింటున్న సాయినాధ్ ఆమె వంక సాభిప్రాయంగా చూశాడు. పూర్తిగా చెప్పమన్న అర్ధం ఆ చూపుల్లో కనిపిస్తోంది. షీలా మళ్ళా నెమ్మదిగా చెప్పటం మొదలెట్టింది.

"నేను ఒక అనామకురాలిగా ఉన్న రోజుల్లో హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌తో స్నేహం కలిసింది. అతను నా జీవితానికో అర్ధాన్ని కల్పించాడు. నిస్తేజంగా సాగిపోతున్న రోజులను తేజోమయం చేశాడు. బాధలతో కృంగిపోతున్న నాకు బాసటగా నిలిచాడు. నాకు నవ్వటం నేర్పాడు, నలుగురిలోకి ధైర్యంగా నడవటం నేర్పాడు. అస్తమానం బుర్ర వంచుకుని భూమిలో ఏం వెతుకుంటావు, అదుగో ఆకాశం ఎన్నెన్ని అందాలు సంతరించుకుంటుందో ఆసక్తిగా చూడమన్నాడు. నాకు తెలియని విషయాలెన్నో వివరంగా, విశదంగా, ఓపిగ్గా చెప్పాడు. చదవలేక మధ్యలో చతికిలబడి పోయిన నాకు చేయూత నిచ్చి చివరిదాకా గెలిపించాడు. నన్నూ తనతో సమానంగా డాక్టర్ని చేశాడు. నాకిస్థాయిని, హోదాని కల్పించాడు. దారిద్ర్యం అనే బురదలో కూరుకుపోయిన పద్మాన్ని అరచేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు... నన్ను చరితార్ధురాలిని చేశాడు. హరి పట్ల విశ్వాసం, కృతజ్ఞతాభిమానం నా రక్తంలో జీర్ణించుకుపోయినయి. నేను వున్నదీ, బ్రతికి ఉన్నదీ అతని కోసమేనన్న అభిప్రాయం నాలో ఏర్పడింది...

"అయితే అన్నీ మనం అనుకున్నట్లే జరగవు. జరిగితే బహుశా భగవంతుడి ఉనికినే మర్చిపోతామని ఆయన కాబోలు. కాలం అనూహ్యమైన మలుపుల వైపు మనల్ని నడిపించుకుపోతుంటుంది. ఇలాంటి మలుపే ఒకటి తిరిగి, నావాడు అనుకున్న హరిశ్చంద్రప్రసాద్ మల్లికను పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. ఈ కులం తక్కువదాన్ని కోడలుగా తెచ్చుకోవటానికి అతని తల్లి ఒప్పుకోలేదు. ఆమె కుదిర్చిన సంబంధం చేసుకోకపోతే బావిలో దూకుతానని బెదిరించింది. ఏమైనా జన్మనిచ్చిన తల్లిని అంతగా వేధించవద్దని వారికి నేనే నచ్చ చెప్పాను. తల్లికోరికను తీర్చటంకోసం హరి మల్లికను చేసుకున్నాడు. కానీ ఆమె అతని హృదయంలో భార్యస్థానాన్నీ మాత్రం పొందలేకపోయింది. హరిని ఆకట్టుకోగలిగినందుకు మొదట్లో నేను గర్వించినా, రాను రాను నాలో ఏదో అలజడి మొదలైంది.....

"ఈ ప్రేమోద్వేగం, మోహావేశం ఎన్నాళ్ళుంటుందో తెలియదు సమాజం దృష్టిలో మల్లికే అతని భార్య. ఆమే అతని ఇంట్లో తిష్టవేసుక్కూర్చుంది. ఇవాళ కాకపోతే, రేపో, ఎల్లుండో, ఇంకో అయిదేళ్ళకో పదేళ్ళకో హరికి నామీద మోజు తగ్గిపోతే, అప్పుడు అతనికి అసలు భార్య ఉండనే ఉంటుంది. జరిగింది మర్చిపోయి ఇద్దరూ ఒకటైపోతారు. కానీ తాను.. అప్పుడు తనేమైపోతుంది... వయసు దాటిపోతుంది. వృద్ధకన్య అయిపోతుంది. చుట్టూ ఇన్ని కోట్లమంది ఉన్నా తను ఒంటరిదైపోతుంది. భూమికి బరువైపోతుంది.... అందుకని మరేం చెయ్యాలి? అస్తమానం ఇదే భయం. ఇవే ఆలోచనలు పీడకలల్లా పట్టి పీడిస్తుండేవి.

"ఎప్పుడో ఏదో జరుగుతుందన్న భయంతో, ఇప్పుడు తన చుట్టూ ఎన్నెన్నో ఆశల్ని పోగుచేసుకుంటున్న హరిని కాదనటం ఎలా? కాలదన్నటం ఎలా? ఎదమిద్దంగా ఏదీ తేల్చుకోలేక, ఎటూ నిర్ధారణ చేసుకోలేక, మనసు డోలాయమానంగా ఊగుతున్న 'పరిస్థితుల్లో- చాలాచిత్రంగా ఎంతో చొరవగా, ధైర్యంగా దూకుడుగా మరో వ్యక్తి నా జీవితంలోకి నడుచుకుంటూ వచ్చాడు...

"ముకుందరావుగారు అప్పట్లో మంత్రిగా ఉండేవారు. ఓసారి ఆయనకు జబ్బుచేసింది. హాస్పిటల్‌లో చేరారు. మామూలు పేషెంట్స్ మధ్య మంత్రిగారికి ప్రత్యేక ట్రీట్‌మెంట్ ఉంటుంది కదా. అంచేత ఆయనపట్ల ఎక్కువగానే శ్రద్ధ చూపించాను. నేనేకాదు. అక్కడ డాక్టరుగా ఎవరున్నా అలానే చేస్తారు. ఒకటికి రెండుసార్లు వెళ్ళి చూస్తున్నా, ఆయన ఇంకా భయాన్ని నటిస్తూ 'నేను బతుకుతానంటావా షీలా?' అంటూ నా చేతులు పట్టుకుని అడిగేవాడు. మందులివ్వటమే కాదు ధైర్యం చెప్పటమూ, డాక్టర్ వృత్తిలో ఒక భాగమే. ఏం ఫర్వాలేదని, ఒక నెలరోజుల్లో మళ్ళా మీరు ఊపిరాడని పనుల్లో మునిగిపోతారని ధైర్యం చెప్పేదాన్ని. 'ఆస్పత్రినుంచి వెళ్ళిపోతే నిజంగానే ఊపిరాడని పనుల్లో మునిగిపోవాల్సి ఉంటుంది అప్పుడు నిజంగానే ఊపిరాడకపోతే?' అంటూ చిన్న పిల్లాడిలాగా అడిగేవాడు. నా రెండు చేతుల్నీ గట్టిగా పట్టుకుని 'ధైర్యంగా ఉంటుంది కాసేపు దగ్గర కూర్చోమ'నేవాడు. మంత్రిగారు కదా, మర్యాదకు లోపం రావటానికి వీల్లేదని పై అధికార్ల ఆజ్ఞలూ ఉన్నాయి. కబుర్లు చెప్పటం, మందులు మింగించటం, పండ్లూఫలాలూ ఒలిచి ఆయన ముందు పెట్టటం... ఇలాంటి కొన్ని రాచమర్యాదలూ ఆయనకు అప్పట్లో నాకు తప్పనిసరి అయింది.

ముకుందరావు గారికి నయమైంది. ఇంటికి వెళ్ళారు. అంతటితో ఆ అధ్యాయం పూర్తయితే బావుండేదేమో. కానీ ఆయన నన్ను విడిచి పెట్టలేదు. నా ఇల్లు వెతుక్కుంటూ వచ్చేవారు. అదీ రాత్రి బాగా పొద్దు పొయ్యాక. ఊరూ వాడా మంచి నిద్దర్లో ఉండగా వచ్చి నన్ను నిద్దర లేపేవాడు. ప్రాణదానం చేసిన దేవతననీ, ఎన్ని జన్మలెత్తినా ఈ రుణం తీరదనీ, నన్ను ఆకాశానికి ఎత్తుతూ పొగిడేవాడు. తర్వాత ఖరీదైన చీరలూ, నగలూ తేవటం మొదలెట్టాడు. నా డ్యూటీ నేను చేశాను. మీరింతగా స్పందించాల్సిన పనిలేదంటే ఆయన వినేవాడు కాదు. తను తెచ్చిన చీరలు కట్టుకోమనేవారు. నగలు పెట్టుకోమనేవాడు. వచ్చి తనపక్కన కూర్చోమనేవాడు. ఇదంతా నాకు బొత్తిగా ఇష్టం లేకపోయినా, ఎందుకో గట్టిగా ఆయన్ను రావద్దని చెప్పలేకపొయ్యాను. ఈ చిన్న బలహీనతను ఆయన బాగా వినియోగించుకున్నాడు.

"బంజారాహిల్స్‌లో నా పేర స్థలం కొన్నానంటూ కాగితాలు తెచ్చిచ్చాడు ఒకరోజు. నేనేవరు? మీరెవరు? నాకు ఇవన్నీ ఎందుకు ఇస్తున్నారు? అని అడిగాను. ఇప్పుడు నువ్వు పరాయిదానిలాగా కనిపించటంలేదు. ఎన్నో జన్మల నుంచీ పరిచయం ఉన్నదానిలాగా అనిపిస్తున్నావు. కానీ ఎటొచ్చీ ఈ జన్మలోనే వేరోదారి అయిపోయి, ఇప్పుడు కొంచెం ఆలస్యంగా కలుసుకున్నాం. కనక నన్ను కాదనకు." అంటూ ప్రాధేయపడేవాడు. అయినా ఎందుకో రాజీపడలేకపొయ్యాను. నాకు భవిష్యత్తు అంధకార బంధురంగా తయారైంది. ఆ చీకట్లో, ఒంటరిగా, దిగులుగా నిలబడ్డ నేను గట్టిగా ప్రతిఘటించే శక్తినీ కోల్పోయాను..."

"ఇంతలో ముకుందరావుగారికి మంత్రి పదవిపోయింది ఇక్కడినుంచీ మకాం మార్చాడు. కానీ తరచూ హైదరాబాదు వస్తుండే వాడు. తిన్నగా ఇంటికొచ్చేసేవారు. గంటలకొద్దీ కూర్చుని కదిలేవాడు కాదు. ఇంక ఈ రహస్యం ఎన్నాళ్ళో దాగలేదు. హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌కు తెలిసింది. ఆయనకూ నీకూ ఏమిటి సంబంధం అని నిలదీశాడు. ప్రత్యేకంగా ఆయన మీద నాకేం అభిమానం లేదని చెప్పాను. అది

నిజం కూడా. ఒకరోజు హరి, ముకుందరావుగారు ఈ ఇంట్లోనే మాటా మాటా అనుకున్నారు - తిట్టుకున్నారు. ఇద్దరికి నా మీద ఏదో హక్కు ఉన్నట్లుగానే ఫీల్ అవుతున్నారని స్పష్టంగా తెల్సింది. ముకుందరావు గారు మాత్రం మాత్రం నన్ను అందలం ఎక్కించేస్తానని ఆశలు కలిపిస్తూనే ఉన్నాడు. హరి మల్లికను పెళ్ళి చేసుకుని, ఇష్టంతోనో అయిష్టంతోనో తన సంసారాన్ని ఏర్పాటు చేసుకున్నప్పుడు, నా స్థానం ఏమిటి అన్న ప్రశ్న నా మనసులో కుమ్మరి పురుగు తొలిచినట్లు తొలుస్తూనే ఉంది. హరిమీద ఇది వరకు ఉన్నంత ఆరాధన ఇప్పుడు లేదు అని ఒప్పుకోవాల్సి వస్తోంది...

"వీళ్ళిద్దరి మధ్యా ఎటూ చెప్పలేని పరిస్థితుల్లో మల్లికను తెచ్చి హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్ మా ఇంట్లో ఉంచాడు. ఆమె ఇక్కడున్నప్పుడే ముకుందరావుగారు వచ్చాడు. మల్లిక హరిశ్చంద్రప్రసాద్ భార్యని, వాళ్ళిద్దరికీ కొన్ని గొడవలున్నాయని, కొంతకాలం ఆమెను ఇక్కడ బలవంతాన ఉంచాల్సివచ్చిందని తెలుసుకున్న ముకుందరావుగారు ఆవేళ హరితో మళ్ళా ఘర్షణకు దిగాడు. అసలే చికాకుల్లో ఉన్న హరి ముకుందరావుగార్ని ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపొమ్మని మెడపట్టి బయటకు గెంటాడు. నరసింహావతారం ఎత్తాడు - అంతకుముందు ఆపిల్ కాయలు కాయలు కోసిన కత్తితోనే హరిని పొడిచేశాడు. కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని అయిదునిముషాల తర్వాత ఆయన ఆటో ఎక్కి వెళ్ళిపోయాడు...

"అప్పుడు ఇంక ఏం చెయ్యాలో నాకు తెలియలేదు. ముకుందరావుగారి విషయం పోలీసులకు చెప్పటం ఇష్టంలేకపోయింది. ఇప్పటికే నన్ను చిన్న చూపు చూస్తున్న లోకం, మరింత హీనంగా చూస్తుంది. ఆ ఊహ రాగానే, ఆయన విషయం దాచి, మల్లిక మీదకు ఈ హత్యానేరం మోపాను. అంతకుముందే ఆ భార్యాభర్తలిద్దరూ వీధిన పడ్డారు. సత్యమూర్తి కోర్టుకెక్కాడు. కనుక మల్లిక భర్తను చంపిందంటే అందరూ తేలికగానే నమ్ముతారని తెలుసు.."

"కానీ జరిగింది మాత్రం అది. ఈ విషయం నా గుండెల్లోనే దాచుకోవాలనుకున్నాను నీకు చెప్పకుండా ఉండలేకపోతున్నాను. ఎందుకంటే, ఈ విపత్కర పరిస్థితుల్లో నా పట్ల ఏమాత్రం అయినా సానుభూతి చూపే మనిషి ఒకడు ఉన్నాడన్న రిలీఫ్ ముందు, రహస్యాలన్నీ చాలా చిన్నవిగా కనిపిస్తున్నాయి." ... అంటూ ముగించింది షీలా.

ఆమె చెప్పినదంతా వింటూ కూర్చున్న సాయినాథ్ కుర్చీలోనుంచి కొంచెంగా ముందుకు వంగాడు. ఆమెతో అన్నాడు.

"ఇంతకు ముందుదాకా మీ గురించి కొంతే తెలుసుకున్నాను.... ఇప్పుడు పూర్తిగా తెలుసుకున్నాను..."

"తెలుసుకున్నాక నా మీద బాగా అసహ్యం పెరిగిపోయింది కదూ." మీరు చెప్పినట్లుగా, మనలో చాలామంది జీవితాలను విధి అనే అల గమ్యం ఎరుగని తీరంవైపుకు నెట్టుకు పోతుంటుంది. ఆ అలను ఎదిరించటం, ఎదురీదటం మనకు చేతకాదు. తల ఒగ్గటమే మనం చేయగలిగిలిగింది..." అన్నాడు సాయినాథ్.

"నా జీవితంలో ఇప్పటికే ఒకరు కాదు, ఇద్దరు వ్యక్తులు చెలగాటాలు ఆడారు. వాళ్ళ మాట అటుంచి ఈ పోరాటంలో నేను చిత్తుగా ఓడిపొయ్యాను. పూర్తిగా అలిసిపొయ్యాను. రాత్రిపూట ఈ ఇంట్లో ఎలా ఉంటున్నానో నాకే తెలియదు. ఇంకా హరి శవం అక్కడున్నట్లే అనిపించి, గుండెదడదడలాడిపోతుంది... " అంటు షీలా కన్నీరు కార్చింది.

"మీరు మరోలా అనుకోకపోతే, నా రూంకు వచ్చి అక్కడే ఉండడి.... లేదా, మీకు తోడుగా నన్ను ఇక్కడ ఉండమన్నా ఉంటాను.."

"ఇంకా నాకు తోడుగా, నీడగా ఉండాలనే అనిపిస్తోందా నీకు?"

"మీమీద నా అభిప్రాయం మారలేదు. నా అభిమానం తగ్గనూ లేదు."

"ఎందుకని?" అని అడిగింది పైటచెంగుతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకుని.

"మనవి మధ్య తరగతి కుటుంబాలు. మనకు ఆశలు ఎక్కువ. అవి తీరే అవకాశాలు తక్కువ. అందుకనే ఏ చిన్న అవకాశం దొరికినా, దాన్ని అంది పుచ్చుకుని, ఈ పరమపద సోపానంలో పైకి పోవాలన్న తాపత్రయం... మీకే కాదు అందరికీ ఉంటుంది. ఉండాలి కూడా. లేకపోతే ఈ జీవితం నిరామయంగానే గడిచిపోతుంది మరి.... ఇంతకీ మీరు నా రూంకు వస్తున్నారా? లేక నన్నే ఇక్కడ ఉండిపొమ్మంటారా?" అని మళ్ళీ అడిగాడు సాయినాథ్.

"ఇక్కడున్నంత సేపూ జరిగిపోయినవన్నీ గుర్తొచ్చి పిచ్చెక్కిపోతోంది. కనుక నేనే మీ రూముకు వస్తాను కానీ నలుగురూ ఏమనుకుంటారు?" అని అడిగింది షీలా.

"ఇకనుంచి మీరు నలుగురి కోసం ఆలోచించటం మానేసి, ఇద్దరి కోసం ఆలోచించండి...."

"ఎవరా ఇద్దరు?"

"మీరు నేను" అని నవ్వాడు సాయినాథ్.

ఆ రాత్రికి రాత్రి సాయినాథ్ షీలాను తన రూంకు తీసుకొచ్చాడు.

మరునాడు సత్యమూర్తి సాయినాథ్ రూంకు వచ్చాడు. జరిగినదంతా సాయినాథ్ ద్వారా విన్నాడు. తర్వాత ఆమెతో అన్నాడు.

"చూడండి, జరిగిందేదో జరిగిపోయింది, మంచో చెడో ఫలితాన్ని మీరూ, మల్లికా మీ చుట్టూ ఉన్న మేమూ కొద్దో గొప్పో అనుభవిస్తున్నాం. పోయినవాళ్ళను ఎలానూ తీసుకురాలేం ఉన్నవాళ్ళం ఐనా బతికిన నాలుగు రోజులూ ఇంక స్నేహితుల్లా బతుకుదాం, తలా ఒక రకంగా మనం శాపగ్రస్తుల్లా - ఐనా ఫర్వాలేదు. ఒకరికొకరు అండగా ఉన్నంతవరకూ ధైర్యంగానే ఉంటాం - ఇక మీకు సాయినాథ్ తోడుగా ఉంటాడు సరే, మమ్మల్ని మీ నేస్తాలుగా భావించటానికి అభ్యంతరమా!"

"అలాంటి అభ్యంతరాలు ఏమన్నా ఉంటే మీకు ఉండాలి. చరిత్రహీనురాలిని... నాకేం అభ్యంతరం" అంది షీలా.

"ఉదాత్త చరిత్రలు సృష్టించడానికి మన పరిధి ఎంత? మనకున్న అవకాశాలు ఎన్ని? తిండికీ బట్టకీ వెతుక్కోవటంతోనే బతుకులు తెల్లారిపోయే సగటు మనుషులం మనం, ఈ కాస్త పరిధిలోనే ఏదో సాధించాలన్న తపన ఏమో చేయాలన్న ఆరాటం మాత్రమే .... సరేమరి, మాతో దోస్తీ చేయటానికి అంగీకరించారు గనుక, ఈ నేస్తానికి మరో చిన్న సాయం చేయాలి?...." అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"ఏమిటది "అని ప్రశ్నించింది షీలా.

"మల్లిక మీద మీ మనసులో ఎలాంటి అభిప్రాయం ఉంటుందో నేను ఊహించుకోగలను. కానీ ఆమెకు ఇప్పుడు జీవితం మీదే విరక్తి కలిగింది. ఆమె మాటలలో చేష్టలలో ఆ విరక్తి కనిపిస్తోంది, ఆ నిర్లిప్తతనుంచి ఆమెను ఇవతలకి లాక్కొచ్చే ప్రయత్నం చేయాల్సిన డ్యూటీ మనందరి మీదా ఉంది. ముఖ్యంగా మీరు చేయాల్సింది కొంత ఉంది...." అన్నాడు.

"ఏమిటో చెప్పండి..."

"హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌ని హత్యచేసింది మల్లిక కాదు. ముకుందరావు అని కోర్టులో చెప్పాలి. ఈ హత్యకు ప్రత్యక్షసాక్ష్యం మీ రొక్కరే. జరిగింది జరిగినట్లుగా కోర్టులోనూ చెప్పండి. ఒక అమాయకురాలి ప్రాణాలు కాపాడండి... ఈపాటి సాయం చెయ్యండి జీవితాంతం మీకు ఎలాంటిసాయం చేయటానికైనా నేనూ మల్లికా సిద్ధంగా ఉంటాం" అని నచ్చచెప్పాడు సత్యమూర్తి.

షీలా స్టేట్‌మెంటుతో కోర్టుకేసు కొత్తమలుపు తిరిగింది. ఇన్నాళ్ళూ సిటీలోనే ఒక హోటల్ రూంలో ఉండిపోయిన ముకుందరావుకు విషయం అర్థమైంది. కూతురు తనూజ ఇక్కడకు చేరిందన్న విషయమూ తెలిసిపోయింది.

ఆఖరి ప్రయత్నంగా ఆయన సత్యమూర్తి దగ్గరకు వచ్చాడు.

"రండి, మీరు బేరానికి వస్తారని నాకు తెలుసు. మీకోసం ఎదురు చూస్తూనే ఉన్నాను" అన్నాడు సత్యమూర్తి

"అదే కోర్టులో చెప్పండి..."

"ఆ సంగతి నువ్వు చెప్పక్కర్లేదు. బయటపడే మార్గం చూడు.."

"లాయర్ ను పెట్టుకోండి. ఆ మార్గాలు ఏమన్నా ఉంటే ఆయన చెబుతాడు" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

ముకుందరావు లేచి నిలబడ్డాడు. తనూజను చూసి "వెడతాను" అన్నాడు.

తండ్రిని చూడటానికి కూడా తనూజ ముందర ఒప్పుకోలేదు. సత్యమూర్తి లోపలికు వెళ్ళి ఆమెను వెంట తీసుకొచ్చాడు.

కూతురుని చూసి ఆయన కన్నీరు తుడుచుకున్నాడు. తనూజ తండ్రిని కౌగిలించుకుని ఏడ్చేసింది.

"నిక్షేపం లాంటి పిల్లను తెచ్చి ఈ నరకకూపంలో పడేశావు. ఏం ఉద్ధరిద్దామని?"

"నేను ఎవర్నీ ఉద్దరిస్తానని ఎన్నడూ చెప్పలేదు. ఎవరిని వారే ఉద్ధరించుకోవాలి గాని, ఇంకొకరు వచ్చి ఉద్ధరిస్తారని నోరు తెరుచుకు కూర్చుంటే వాడంత వెధ ఇంకొకడు ఉండడు, ఇది జగమెరిగిన సత్యం.... తనూజ రవితో పెళ్ళి చేయామని కోరింది. వద్దని పోరాను. చెప్పవలసిందంతా చెప్పాను. ఐనా ఎన్ని కష్టాలు ఎదురొచ్చినా పెళ్ళీ చేసుకోటానికే వాళ్ళు నిశ్చయించుకున్నారు. ఇంక వాళ్ళకు అడ్డుపడటం భావ్యం కాదనిపించింది." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"అది అభం శుభం తెలియని పిల్ల. దాన్ని మాయచేసి వాడూ వల్లో వేసుకుంటే నువ్వేమో తగుదునమ్మా అని వాళ్ళకు పెళ్ళి చేయిస్తావా? వాళ్ళ మధ్యనున్న అంతర్యం ఎలాంటిదో నీకు తెలియదా? వాళ్ళు సుఖపడతారనే నీ ఉద్దేశ్యమా?"

"వాళ్ళు వయసులో ఉన్న పిల్లలు. వాళ్ళది ఉడుకు రక్తం. వాళ్ళ సంగతి అలా ఉంచండి. ముందు మీ సంగతి చెప్పండి. మీరేం చేశారు? ఈ వయసులో షీలా వెంటపడ్డారు. ఆమెకు ఆభరణాలిచ్చారు. ఆస్తులిచ్చారు. మొదటినుంచీ ఆమె మీద మమతలు పెంచుకున్నవాడు అడ్డుపడితే, మీరు మండిపడుతూ అతని గుండెల్లో కత్తిని దించారు. మీరు చేసినదాన్ని ఏమనాలి? ఇంత లేటు వయస్సులోనూ, దీన్ని ఘాటు ప్రేమ అనాలా, మొరటు ప్రేమ అనాలా? కళ్ళు మూసుకుపోయిన కామం అనాలా" అని అడిగాడూ సత్యమూర్తి.

అలా సూటిగా అడిగితే ఆయన బదులు చెప్పలేక కోపంతో విసవిసలాడుతూ అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాడు.

షీలా చెప్పినదంతా కోర్టునమ్మింది. కత్తిమీద వేలిముద్రలు కూడా ముకుందరావువేనని రుజువైంది. ఆయనకు శిక్షపడింది.

జైల్లో ఉన్న తండ్రిని చూసి వచ్చింది తనూజ. ఈసారి మాత్రం ఆయనే కూతుర్ని చూసి ఏడ్చాడు.

"అమ్మా, నువ్వింక మనింటికి వెళ్ళు అవన్నీ ఇంక నీవే" అని అప్పచెప్పాడు.

తనూజ రవితోపాటు మల్లికను, సత్యమూర్తిని కూడా తమ వెంట ఊరికి తమ ఇంటికి తీసుకెళ్ళింది.

మల్లిక ఈ కొత్త చోట క్రమంగా కోలుకుంది.

ఓ రోజు సాయంత్రం సత్యమూర్తి లాన్‌లో కూర్చుంటే తనూజ దగ్గరికి వచ్చి నవ్వుతూ అతనితో ప్రస్తావించింది.

"అన్నయ్యా, నేనొకటి అడుగుతాను చెపుతావా?"

"అడుగు"

"నా పెళ్ళి నువ్వు చేశావు కదా. నీ పెళ్ళి నేను చేస్తే బావుంటుందని ..... "

"మల్లికను అడిగావా? అని ప్రశ్నించాడు సత్యమూర్తి.

"ఇంకా లేదు ముందు నువ్వు సరేనంటే ఆమె కాదనదని నా నమ్మకం నీకిష్టమేనా చెప్పు..." అంది తనూజ.

"మల్లిక ఏం అడిగినా నేను కాదనలేదు. కాని నా ఇష్టం గురించి అడుగుతున్నావు గనక చెబుతున్నాను. పెళ్ళి చేసుకుంటే భార్యమీద భర్తకూ భర్తమీద భార్యకూ కొన్ని హక్కులూ, అధికారాలు వస్తాయి. వీటితోపాటే కలతలూ కలహాలూ వస్తాయి కానీ స్నేహానికి

ఈ హక్కులూ లేవు. అధికారాలు లేవు. కలతలూ లేవు. కలహాలు లేవు. అందుకని మల్లికకు భర్తగా ఉండటం కన్నా, ఒక నేస్తంగా ఉండటమే నాకు ఇష్టం...." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"నాకు తెలియక అడుగుతాను - భార్యా భర్తలూ స్నేహితుల్లా ఉండలేరా మిగతా వాళ్ళ మాట ఏమోగాని, నువ్వూ మల్లిక ఎప్పటికీ స్నేహితులే.... స్నేహితులు సాన్నిహిత్యాన్ని కోరుకుంటారు ఒక్క దాంపత్యంలోని నిండుదనం ఏమిటో తెలిసివస్తుంది. అందుకని మా అన్నయ్య పెళ్ళికి వచ్చేనెల ఐదో తారీకు ముహూర్తం పెట్టాను...".

"కానీ మల్లికను..."

"సారీ, అవతల నాకు చాలా పనులున్నాయి మరి. వస్తాను నేస్తం" అంటూ నవ్వుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

మేడమీద కిటికీలోంచి చూస్తున్న మల్లిక తేలిగ్గా నిట్టూర్చింది.

(సమాప్తం)

ఈ నవల ప్రచురణ వెనుక ఉన్న కథ..!

ఈ నవల ఫిబ్రవరి 1986 నుంచి సెప్టెంబర్ 1986 వరకూ 'పల్లకి' వారపత్రికలో సీరియల్‌గా వచ్చింది. అంటే 23 సంవత్సరాల క్రిందట. అప్పట్లోనే నేను వ్రాసిన ఫోటో కవితలు కూడా అదే 'పల్లకి'లో తరచూ ప్రచురితమౌతుండేవి. 'పల్లకి' పత్రికాఫీసులో పనిచేసే వాళ్ళంతా చాలా దగ్గరి మిత్రులయ్యారు, ముఖ్యంగా అసోసియేట్ ఎడిటర్ శివప్రసాద్ గారు. ఒక రోజు ఆయన వద్ద ఉండగా, శ్రీధర గారు ఈ సీరియల్ గురించి మాట్లాడడానికి వచ్చారు. టైటిల్ 'వస్తాను నేస్తం..' అన్నది నన్ను బాగా కట్టుకుంది. 'మీరు వ్రాసే సీరియల్‌కి తగినట్లుగా ప్రతి వారం ఒక ఫోటో కవిత వ్రాస్తాన' ని ఆయనతో అన్నాను. శివప్రసాద్ గారు కూడా ఒప్పుకున్నారు. ఈ సీరియల్ మొదలు కావడానికి ముందు వచ్చే ప్రకటనల్లోని కవితలు కూడా వ్రాశాను. సీరియల్ మొదటి వారం నుంచీ దాదాపు అన్ని వారాలూ ఫోటో కవితలు వ్రాశాను..

కట్ చేస్తే..

మళ్ళా 20 సంవత్సరాల తర్వాత 2006లో సిలికాన్ వేలీలో కనిపించారు శ్రీధర గారు. గొట్టుముక్కల కామేష్ నాకు పదేళ్ళగా మిత్రుడే కానీ తన మామగారే శ్రీధర గారన్న విషయం 2006లోనే తెలిసింది. రెండు దశాబ్దాల తరువాత కలుసుకుని పాత జ్ఞాపకాలన్నీ గుర్తు తెచ్చుకున్నాము. 'కౌముది' మొదలు పెట్టాక, నేనే అన్నాను 'వస్తాను నేస్తం..మళ్ళీ ప్రచురిస్తే బావుంటుంది. ఈ నాటి పాఠకుల్లో చాలామందికి ఇది తెలియదు, డైరెక్టు నవలగా కూడా రాలేదు.. ' అని. వెంటనే శ్రీధర గారు ఒప్పుకోవడమే కాక హైదరాబాదు వెళ్ళగానే పాత సంచికలన్నీ జిరాక్స్ చేసి పంపించారు. గత 20 నెలలుగా ఈ నవలని అభినందిస్తూ ఎన్నో మెయిల్స్ వచ్చాయి. కథాబలం వున్న ప్రేమ కథలు ఏకాలం పాఠకులనైనా ఆకట్టుకుంటాయనడానికి ఈ నవల ఒక ఉదాహరణ. ఆ రోజుల్లో ఈ సీరియల్ తో బాటు వచ్చిన కొన్ని ఫోటో కవితలివిగో..
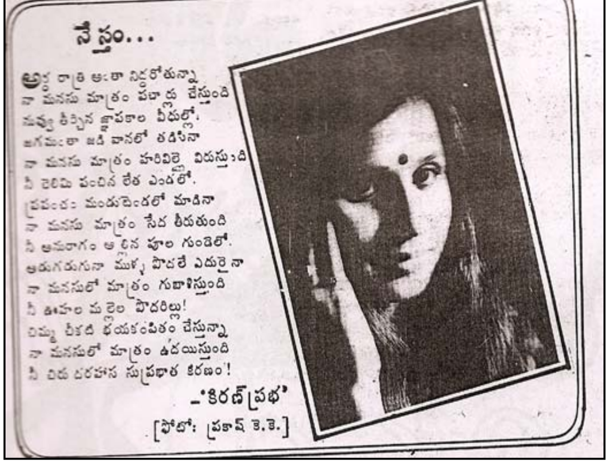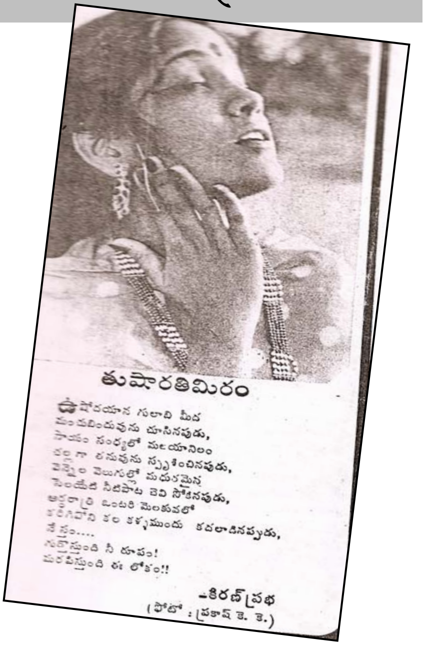
కిరణ్‌ప్రభ